

D ů v o d y:

Právem se obíraly nižší soudy námitkou žalovaných ve smyslu § 55 vyrov. ř., ač byla vznesena až při ústním jednání dne 21. července 1933, poněvadž jde o námitku vyvozovanou z úmluvy nicotné a odporující velícím předpisům § 55 vyr. ř. (rozhodnutí čís. 4805, 7341 sb. n. s.). K takovým námitkám jest hleděti z úřadu, a není strana s nimi vyloučena proto, že je neuvedla v neprodlužitelné lhůtě třídní v písemných směnečných námitkách (§ 557 c. ř. s.). Není proto opodstatněna výtká nesprávného právního posouzení dovolatelem v tomto směru činěná. Sporná směnka mimo jiné záruky byla dána žalovanými firmě M. k zajištění úvěru jim poskytnutého a tvořila tedy aktivní položku jejího jmění. Byla-li však z jejího majetku převedena na žalobce, aniž se při tom o částku směnečnou zmenšil u ní dluh žalovaných, zmenšila se tím újma žalobcova z hrozícího vyrovnání a pak nastalého úpadku firmy M., jejímž byl věřitelem, a je lhostejno, že se převod směnky stal při příležitosti smlouvy úvěrové, při níž firma M. dostala od něho hotovost 70.000 Kč, poněvadž rozhodná je jen okolnost, že žalobci byla poskytnuta o b j e k t i v n ě zvláštní výhoda před ostatními vyrovnáními věřiteli (rozhodnutí čís. 7299, 9342 sb. n. s.). Že se toto poskytnutí stalo z důvodu souvislosti vyrovnacího řízení firmy, dovolatel již v dovolání nenapadá.

Čís. 13249.

Slib výpravy (§ 1231 obč. zák.) přes meze zákonné povinnosti k výpravě, ať tu takové povinnosti vůbec nebylo, ať byla po právu jen menší měrou, jest považovati za darování bez odevzdání, jež vyžaduje formu notářského spisu.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv II 424/32.)

Žalovaná, žalobcova matka, zavázala se žalobci, když se oženil, že mu dá červenobílou jalovici, 50 kg rži a 50 kg ječmene. Žalobě o splnění tohoto závazku p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Odvolací soud nesdílí právní názor prvního soudu, jenž vyhověl žalobě. Podle § 943 obč. zák. nevzniká z ústní darovací smlouvy, sjednané bez skutečného odevzdání, pro příjemce žalobní právo. Toto právo musí býti založeno písemnou smlouvou. Ohledně věna i výpravy staví zákon úplně na roveň u obou těchto útvarů povinnost ascendentů a její objem: jen §§ 1220 až 1223 obč. zák. jsou v § 1231 citovány, nikoliv § 1217 obč. zák., jenž jedná o věnu v technickém smyslu. Povinnost podle § 1220 obč. zák. jest souběžná s vyživovací povinností podle §§ 141 a 143 obč. zák., uložena jest tedy přede všemi jinými nejprve otci. Povinnost manželské matky jest jen podpůrná. Žalobce ani netvrdí, že se matka zavázala místo otce převzít tuto zákonnou povinnost. Neplnila tedy matka, slíbivši výpravu, zákonnou povinnost, aniž brala na sebe závazek místo otce, synovi něco

poskytnouti. Smlouvou mezi synem a jeho ascendentem vzniká jen právní poměr mezi těmito osobami, uzavírajícími smlouvu. Žádným náznakem nedává zákon na srozuměnou, že by druhému manželi příslušely nějaké soukromoprávní nároky na výpravu mužovu. Výprava stane se volnou součástí jmění synova. Slib výpravy v určité výši ascendentem daný synovi a jím přijatý, není svatební smlouvou a není sice podroben předpisu § 1 a) zák. ze dne 25. července 1871 čís. 76 ř. zák., jiná otázka jest, zdali a za jakých podmínek může takový slib býti darováním bez skutečného odevzdání, vyžadující z tohoto důvodu podle § 1 d) zák. k platnosti zřízení notářského spisu. V souzeném případě dala matka tento slib mimo svou zákonnou povinnost k výpravě, neboť v první řadě jest výpravou povinen dosud žijící otec. Žalovaná nemá zákonné povinnosti, jde o darování a platnost jeho jest podmíněna zřízením notářského spisu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Pokud se týče dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s. přehlíží dovolatel, že odvolací soud řešil sporný případ právě zřetelem k tomu, že slib výpravy byl dán žalobci žalovanou vzhledem na jeho budoucí sňatek, a že dochází k úsudku, že bylo v souzeném případě zapotřebí formy notářského spisu podle § 1 d) zák. ze dne 25. července 1871 č. 76 ř. z. postupem a úvahami hovícími zásadám vysloveným v judikátu bývalého nejvyššího soudu čís. 240, čís. 1672 úř. sb., podle nichž slib výpravy učiněný mimo meze zákonné povinnosti k výpravě, ať by tu takové povinnosti buď vůbec nebylo, ať by byla po právu jen menší měrou, nutno považovati za darování bez odevzdání, — jež vyžaduje formy notářského spisu. Že tu o takový případ jde, odůvodnil napadený rozsudek zevrubně a poukazuje se dovolatel na jeho důvody.

Čís. 13250.

Byl-li po pravoplatném povolení opětne dražby (§ 154 ex. ř.) zamítnut návrh vymáhajícího věřitele na zrušení exekuce, nelze bývalému vydražiteli přiznati oprávnění k rekursu, třebaže mu hrozí náhrada za útraty a škody uvedené v § 155 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. února 1934, R I 1273/33.)

Po pravoplatném povolení opětne dražby navrhl vymáhající věřitel zrušení exekuce. S o u d p r v é s t o l i c e návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs bývalého vydražitele.